

РЕШЕНИЕ

№ 5207

гр. София, 25.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 11.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **3474** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗУБ и чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ.

Образувано е по жалба с вх. № 9397 от 03.04.2013 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от А. К., гражданин на Т., [дата на раждане] в с. Во-А., Т., с ЛНЧ [ЕГН] и адрес в Република Б.: [населено място], [улица], стая 514, срещу Решение № УП – 28 от 22.03.2013 г., издадено от Интервюиращ орган (ИО) при Регистрационно-приемателен център – С. (РПЦС) към Държавната агенция за бежанците (Д.). С посочения административен акт е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че актът е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Поддържа се, че административният орган е постановил оспореното решение в нарушение на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Твърди се, че административният орган не е преценил обстоятелството, че по отношение на оспорващия са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, а в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК ИО не е изяснил фактическата обстановка по случая и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Оспорващият излага, че членува в опозиционната партия О., където е активист. Бил е председател на изборна секция Б. в столицата Л. по време на изборите, поради което е бил задържан в

продължение на 30 дни в жандармерията. Твърди, че не е разбрал въпроса на ИО, поради което е отговорил, че не е бил задържан. Освободен е бил без съд, а с помощта на две организации за защита правата на човека. На 05.10.2012 г. оспорващият е участвал в демонстрация по повод годишнината от въвеждането на демокрацията в Т., по време на която се намесила полицията. Тогава имало опит за неговото задържане, но той успял да избяга. Ето защо взел решение да напусне Т., за да не бъде задържан. Оспорващият поддържа, че ако се завърне в Т. ще бъде арестуван. Към момента жена му е постоянно тормозена с посещения от полицията и разпитвана относно местонахождението му. Предвид така изложеното, твърди, че за него съществува основателен страх от преследване, поради което са налице предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. На следващо място сочи, че решението е постановено в нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ и е немотивирано, тъй като административният орган не е изложил подробни аргументи относно сигурността на държавата му на произход. Предвид така изложеното, А. К. моли отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган с указания за постановяване на ново решение, с което да се предостави закрила.

В съдебните заседания оспорващият се явява лично и участва в производството чрез назначения му от съда по реда на чл. 14, ал. 2 АПК преводач. Освен това се представлява от назначения му по реда на чл. 26, ал. 2 от Закона за правната помощ (ЗПП) адвокат Д. Д. Х. от С. адвокатска колегия, която от негово име поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване по съображенията, изложени в жалбата и допълнително наведени в съдебните заседания.

Ответникът ИО при Д., редовно призован, не се явява и не изпраща представител за участие в производството. На 19.04.2013 г. е представил писмен отговор по жалбата, в който взема становище за нейната неоснователност и законосъобразност на спорното решение.

С. градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурора Ютеров, който дава заключение за основателност на жалбата и иска нейното уважаване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № УП – 5673 от 03.01.2013 г. (л. 42 от делото) по описа на Д. А. К. е поискал от властите на Република Б. (РБ) закрила. На същата дата чужденецът е запознат на френски език с писмени указания относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва (л. 38 - 40), както и за неговите права и задължения и е попълнил регистрационен лист с рег. № УП 5673 (л. 34 – 36). От последния се установява, че чужденецът е [дата на раждане] в с. Во-А., Т., гражданин е на Т., вероизповедание – християнин, със семейно положение – женен, с професия – търговски агент. Поради липса на документи за самоличност, личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ, дадена пред длъжностното лице (л. 32).

На 04.01.2013 г., по покана, връчена на лицето на 03.01.2013 г. (л. 33), е било проведено интервю с А. К., обективизирано в Протокол от проведено интервю (л. 26 - 30). По време на интервюто чужденецът е разказал, че е напуснал Т. на 05.10.2012 г. нелегално и е заминал за К.. Оттам с малка лодка е отпътувал за Т., където пристигнал на 24.11.2012 г. Напуснал е Т. на 06.12.2012 г. Пристигнал в Б. пеша и нелегално. След преминаване на границата бил заловен от полицията. Не сочи държава – цел, а излага, че търси закрила в някоя страна. Няма намерение да напуска Б.. Иска да остане тук, за да може да работи и да се изхранва. Желаете да получи закрила в Б., защото в Т. не приемат бежанци, не им дават пари и не им се предоставя възможност да работят. Не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава – членка на Европейския съюз.

На 14.02.2013 г. в отговор на изпратено на 04.01.2013 г. писмо (л. 25), в Д. е получено друго такова от Държавна агенция „Национална сигурност”, Главна дирекция „Вътрешна сигурност” (Д., ГД”ВС”, л. 23), видно от което Д. не възразява да бъде предоставена закрила на А. К. в Б., в случай че отговаря на изискванията на ЗУБ.

След като е съобразил установените по време на интервюто от 04.01.2013 г. обстоятелства, решаващият орган, който провежда производство по реда на глава Шеста, раздел Ia ЗУБ, е издал Решение № 3766 от 08.03.2013 г. (л. 22). С последното, на осн. чл. 67в, т. 1 ЗУБ, във вр. с чл. 13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета, е образувано производство за предоставяне на статут в РБ на А. К.. Решението е влязло в сила на 21.03.2013 г.

На 21.03.2013 г., по покана, връчена на А. К. на 13.03.2013 г., отново е било проведено интервю с него. Последното е било обективизирано в редовно оформен „Протокол от проведено интервю” (л. 17, 18) предвид даденото от него съгласие (л. 19). Видно от протокола се установява твърдението на чужденеца, че не е бил арестуван и осъждан никога, както в държавата си по произход, така и в друга държава. Посочил е, че от пет години е член на партия „Организация за изграждане в съюза на едно солидарно Т. О.” и е представител на подсекция на тази партия в столицата Л., кв. Бе К.. Разказва, че след смъртта на президента на Т. на 05.02.2005 г. постът му бил поет от неговия син. Това довело до силно напрежение в страната, до протести и барикади, на което полицията отговорила с използване на сълзотворен газ. Проблемът, който възникнал за А. К. е бил свързан с неговия арест в средата на месец юни 2012 г. в качеството му на председател на подсекция. Арестът е продължил един месец. Бил освободен с помощта на организации за защита правата на човека, но загубил работата си във фирма „Т.”, където бил търговски представител. На 05.10.2012 г., по повод годишнината от установяването на демокрацията в Т. била организирана демонстрация, в която чужденецът взел участие. Полицията се намесила и искала да го арестува, но той успял да избяга. Същата вечер бил търсен и в неговия дом. Неговото име присъствало и в обявления на следващия ден списък на издирвани лица. Бил търсен от Националната разузнавателна агенция и от Службата за разузнаване и издирване. Напуснал Т. същия ден и заминал за Г.. По повод противоречието в казаното от него относно арестуването му заявява, че считал арестът и осъждането за едно и затова е казал, че не е бил арестуван, тъй като никога не е бил съден. През 2012 г. бил заплашван от хора, които подкрепяли управляващата партия, във връзка с участията му в демонстрации. През месец юни, септември и октомври 2012 г. А. К. бил заплашен заради участието му в демонстрации и предупреден, че ако продължава, ще бъде арестуван, отвлечен и убит на неизвестно място. Заплахи има и към неговата

жена. Желает да доведе семейството си в Б..

По така подадената на 03.01.2013 г. молба от А. К. определеният със Заповед № 80 от 11.03.2010 г. на председателя на Д. (л. 9) ИО К. И. се е произнесъл с оспореното в настоящето производство Решение № УП – 28 от 22.03.2013 г., с което е отхвърлил молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут. За да издаде това решение, ИО е съобразил изложеното от кандидата по време на интервюта. Приел е, че по отношение на А. К. не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ. Посочил е, че по отношение на чужденеца не е налице преследване по политически причини. Административният орган е съобразил редица нелогични твърдения и констатирани противоречия в заявленията от лицето обстоятелства – относно ареста му, относно издирването му от властите и относно отправяните му заплахи. Взел е предвид и информацията от приложената в преписката справка относно положението в страната на произход. Въз основа на всичко това е направил извод, че спрямо молителя не са налице субективния и обективния елемент на понятието „основателен страх от преследване” – кандидатът за закрила не е преследван поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение; не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване; няма данни по отношение на лицето да е упражнено физическо насилие или да е бил обект на репресии. Във връзка с наличието на предпоставките за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 1 - 2 ЗУБ, ИО е взел предвид, че А. К. не е бил принуден да напусне или да остане извън Т. по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отношение или наказание. Посочил е, че в настоящата хипотеза не са налице и разширенията, дадени в решението на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. По причина, че в Т. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт органът е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и за лицето на съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Освен това не са налице и предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а изложените мотиви за предоставяне на статут на чужденеца не се ценят от органа като хуманитарни причини с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Предвид всичко гореизложено, молбата за предоставяне на статут на А. К., с която е бил сезиран ИО, като явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ е била отхвърлена на осн. чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗУБ.

Решението е връчено на А. К. на 27.03.2013 г.

Представена е „Справка” относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка в Т., спазването на човешките права и рисковите групи, изготвена от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд”, при Д., актуална към 26.11.2013 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен да издава актове в ускореното производство по реда на чл. 68 и сл. ЗУБ, орган – ИО при Д. (чл. 70, ал. 1 ЗУБ), в предписаната от закона форма, при правилно приложение на материалния закон и

съобразно неговата цел. При издаването му ИО не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Разгледана по същество жалбата на А. К. е неоснователна.

Ускореното производство, в което е постановено оспореното решение на ИО, е образувано след влизане в сила на решението, с което е образувано производството за предоставяне на статут в Република Б. (чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ). Това решение е постановено на 08.03.2013 г., за него А. К. е уведомен на 13.03.2013 г. и не го е обжалвал. На 21.03.2013 г. то е придобило стабилитет. Предвид това, съдът намира, че макар искането на лицето, заявено с молбата му от 03.01.2013 г. да е неясно (търси се „закрила“), то предвид липсата на данни за обжалване на решението на решаващия орган И., постановено на осн. чл. 67в, т. 1 ЗУБ, с което е образувано производство за предоставяне на статут в РБ, ответникът – ИО при Д. е бил надлежно сезиран именно с искане за предоставяне на статут по ЗУБ. Следователно е имал правото и задължението да се произнесе по въпроса за предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на А. К..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия, в предписаната от закона форма – чл. 68 и чл. 70 от ЗУБ. При постановяването му са спазени действащите материалноправни разпоредби, не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като решението е съобразено и с целта на закона.

Съгласно чл. 8 ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗУБ предвижда като едно от правомощията на ИО в ускореното производство отхвърлянето на молбата на чужденеца като явно неоснователна по чл. 13, ал. 1 ЗУБ. Видно от спорното решение, молбата на оспорващия е отхвърлена от ИО на осн. чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗУБ, във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ – тоест изходът на производството е такъв в случай, че не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 и 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ и чужденецът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ, както и не посочва никакви причини за основателен страх от преследване.

За да отхвърли молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, ИО е приел, че по отношение на него не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ и не са установени причини за основателен страх от преследване в Т. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение.

Съдът намира, че така взетото от ИО решение е законосъобразно. Интервюиращият орган е приложил правилно материалния закон като е

преценил, че при липсата на данни оспорващият основателно да се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, поради които причини да не може или да не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, не следва да постанови положително за него решение и да му предостави статут на бежанец. Правилна и в съответствие с доказателствата и данните по преписката е преценката на ИО и досежно липсата на предпоставките за предоставянето на хуманитарен статут по отношение на оспорващия. В допълнение на това налице е и кумулативно предвидената в чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ предпоставка. На първо място, чужденецът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ, за да мотивира желанието си за предоставяне на статут (виж казаното при интервюто на 04.01.2013 г.) – лицето иска закрила в някоя страна, за да може да работи и да се изхранва, като желае закрила в Б., тъй като в Т. „... не приемат бежанци, ... не дават възможност за работа и не ти дават пари” (л. 30). На следващо място, съдът не кредитира сочените причини за страх от преследване спрямо А. К. в Т. в контекста на бежанската му история, включително в случай, че се наложи връщането му там. По време на интервюто, проведено на 21.03.2012 г. чужденецът твърди, че е бил задържан от жандармерията в средата на месец юни 2012 г. и арестът му продължил един месец. Обстоятелството, че след освобождаването си през месец юли 2012 г. А. К. е продължил участието си в демонстрации (примерно на 05.10.2012 г.) безусловно свидетелства, че към този момент той не е изпитвал какъвто и да е страх от преследване. Евентуалният му арест (който не се е случил) на 05.10.2012 г. е бил провокиран от реакцията на лицето по повод „обстрелването със сълзотворен газ” от страна на полицията – хвърляне на камъни. Неправдоподобно звучи версията, че този опит за арест, който А. К. е избегнал, тъй като е успял да осуети ареста чрез бягство, го е провокирал да се страхува от преследване до степен, че още същата вечер да напусне нелегално Т., заминавайки за Г. (л. 18) или за К. (л. 28 и л. 29), и да остави своето семейство в тази държава. Съгласно чл. 8, ал. 4 ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, *достатъчно тежки по своето естество или повторяемост*. Категорично в спорната хипотеза не може да се направи извод за това, че оспорващият е „подложен на преследване” в Т. предвид изявленията му, обективирани в протоколите от проведените интервюта, пред административния орган и в съда.

Тук е ред да се посочи, че между разказаната от чужденеца бежанска история и представената в съдебното заседание на 11.07.2013 г. декларация се разкриват несъответствия, които налагат съдът да не кредитира както бежанската история на оспорващия, така и представената в това съдебно заседание декларация (л. 87 - 89). Стълб на бежанската история на А. К. е арестът му през месец юни 2012 г. Нито в жалбата, нито по време на двете интервюта, проведени с него в административното производство, нито в съдебните заседания, кандидатът за закрила се е позовавал на тежкото си раняване по време на „трагичните събития” в Т. в периода 11-13 юни 2012 г., което е отбелязано като събитие в представената от оспорващия декларация

на Комисията за истина, справедливост и помирение (л. 87). „Тежкото раняване” е значим факт в живота на човека, който е ако е част от обективната действителност, нямаше да бъде пропуснат от А. К.. Освен това следва да се посочи, че в така представената декларация лицето А. К. не е индивидуализирано по никакви други белези и данни, освен с тези две имена, поради което съдът не може да приеме за безспорно, че отразеното в нея се отнася именно до оспорващия. Не на последно място информацията, която се съдържа в декларацията е обща – не е посочено от кого е бил тежко ранен А. К., от кого е бил арестуван и къде е пребивавал до освобождаването си, от къде и от кого е бил освободен същия. При внимателен прочит на казаното от А. К. по време на провеждане на двете интервюта с него се констатира и противоречия, които правилно са отчетени от ИО. Съдът установи също така, че по време на първото интервю кандидатът за закрила е посочил, че след напускането на Т. е заминал за К., а по време на второто интервю, че е заминал за Г.. Видно от представената от оспорващия в съдебното заседание на 11.07.2013 г. членска карта № 0082910 се установява, че същият е постъпил там на 12.12.2009 г., а видно от казаното от лицето на 21.03.2013 г. по време на второто интервю, той членува в партията от пет години. Предвид така изложеното съдът намира, че не следва да дава вяра на бежанската история на А. К., в това число на твърденията му, че са налице основания за страх от преследване. Чужденецът не навежда нови обстоятелства по чл. 8, ал. 6 ЗУБ и чл. 9, ал. 3 ЗУБ и не са налице предпоставките на чл. 9, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ.

В заключение, предвид липсата на предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма на чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ, законосъобразно е отказано предоставянето на статут на оспорващия с постановяване на спорното решение. Фактическият състав на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ е налице. Правилен и законосъобразен е изводът на ИО за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут. Посочените от жалбоподателя причини за нежелание за връщане в страната му по произход, не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 и ал. 9 ЗУБ и на чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ.

Следва да се посочи, че в молбата, по която е образувано производството в Д. и по време на интервютата, оспорващият не е мотивирал пряко напускането на Т. с общата общественно политическа обстановка там, която да дава пряко отрицателно отражение на неговото положение. Правилна и законосъобразна е преценката на ИО, че не се установяват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут – в Т. няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и не са налице основания за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Като съобрази изложеното в хода на административното производство и установеното по делото, съдът намира, че причината А. К. да поиска закрила в РБ е икономическа – той търси място, където може да работи и да се прехранва. Ето защо, като съобрази всичко гореизложено, съдът намира, че оспорването по жалбата срещу решението е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК,
Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба с вх. № 9397 от 03.04.2013 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от А. К., гражданин на Т., [дата на раждане] в с. Во-А., Т., с ЛНЧ [ЕГН] и адрес в Република Б.: [населено място], [улица] 21А, стая 514, срещу Решение № УП – 28 от 22.03.2013 г., издадено от Интервюиращ орган при Регистрационно-приемателен център – С. към Държавната агенция за бежанците, с което отхвърлена молбата на лицето за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците, във вр. с чл. 13, ал. 1 т. 1 и т. 2 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: